

Bayer Zsolt: Sajtószabadság

2010 december 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Árvíz, belvíz, pusztulás. Már megint, és már megint most. Kilátástalan helyzetben a gazdák, a vízzel küzd?k. És még itt van a nyakunkon a vörös- iszap is. Rettenetes tragédiák, elpusztult otthonok, odalett életek. Egekbe szök? árfolyamok, gyengül? forint, 22 ezer milliárd államadósság, amit az MSZP–SZDSZ-kormány hagyott ránk. Gyurcsányék öröksége.

Így búcsúzik az óesztend?

S mindeközben a felszínen nincs más, csak médiaháború. Már megint. Már megint h?si pózba vágta magát az összes gazember, és el?bb elhiszi, majd megpróbálja elhíttetni, hogy a szabadságért küzd.

Vérlázító, elviselhetetlen hazugság az egész. S mint minden igazán vérlázító és elviselhetetlen hazugság, ez is remekül ki van találva, remekül fel van építve. Egyetlen szerencse, hogy el?bb-utóbb akad mindig egy hiba. Valami, ami látszólag szem a láncban, mégis leleplez mindent.

Most az osztrák Der Standard követte el a hibát. A hiba pontos oka ismeretlen. Lehet kivételes ?szinteség, ami annyit jelent, hogy tényleg így gondolják, vagyis valóban elmebeteg. De lehet az is, hogy csak ki akartak ragyogni a kórusból, és túlzásba estek. Mindegy is. A lényeg, hogy hibáztak. Végzetesen nagyot. Mert amit leírtak, maga a tökéletes képtelenség. S el?re és visszafelé hiteltelenné tesz mindent, minden óbégatást, minden nyavalygást, minden félelmet, az összes hisztériát.

Vádaskodik az álforradalmár

A Der Standard cikkének címe: Mussolini soft, Horthy light. Ha a hazai s?g?knak és sugalmazóknak csöpp eszük lenne, elrejtették volna ezt az írást. De nincsen egy csöpp eszük sem, így lobogtatják, mint a többit. Mert igazolást látnak ebben is, és önigazolást. Meger?sítését az alaptételnek, miszerint rajtuk kívül mindenki minimum antidemokratikus, de leginkább gonosz náci. Ezeket a hurokat pengeti régi ismer?sünk, Daniel Cohn-Bendit is, aki a német közszolgálati rádióknak adott hosszú interjút még karácsony el?tt. Ebben abbéli véleményének ad hangot, miszerint „Orbán hatalmas tempókkal halad egy diktatúra felé”, ám, teszi hozzá, nincs egyedül ezen az úton. Hiszen Magyarországon kívül ott van még „a román média szörny?séges helyzete vagy az olaszországi médiáé. Tehát az Európai Unióban belül is vannak helyek, ahol a demokrácia elég rosszul áll.” És – állítja Cohn-Bendit – a német kormány „túlságosan óvatoskodik, nemcsak Magyarország, de Bulgária, Románia vagy Olaszország esetében is”. Cohn-Bendit mintegy mellesleg azt is megemlíti, hogy a 2000-ben Ausztria ellen hozott szankciók – emlékszünk, Haider demokratikus úton való megválasztása váltotta ki akkor ugyanezek haragját – „jogilag valóban megalapozatlanok voltak”. Érdekes... Tíz év elteltével már ez is bevallható...

Mindenesetre majdnem biztos, hogy a Der Standard újságírója hallgatta vagy olvasta Cohn-Bendit interjút, és elájult a gyönyört?l. És másnap úgy érezte, ?neki is meg kell írni a nagy m?vet Orbán diktatúrájáról, és rá kell tegyen még egy lapáttal. Így született meg a Mussolini soft, Horthy light cím? cikk mint árulkodó lenyomata mindannak, amiben élünk. Nézzük hát a Der Standard megállapításait, „tényeit”:

„Magyarország teljes g?zzel halad az autoriter egypártrendszer felé, egy olyan párt irányításával, amelyet a szabad választásokon kétharmados többséggel ruháztak fel. Orbán Viktor egy »light« Horthy-rendszert épít ki, túlsorduló nacionalizmussal (a világ minden magyarja magyar állampolgár), megt?rt antiszemitizmussal, az Alkotmánybíróság engedelmességre kényszerítésével és egy médiaszájkosár-törvénnyel.”

Silvio Berlusconi ezzel szemben modern Ducét játszik, aki tévébirodalmában a fasiszta feketeingesek helyére hosszú lábú szépségeket állít, hogy az olaszokat féken tartsa. A két országba látogató idegen jóformán semmit sem vesz észre abból, hogy a demokratikus intézményeket kiüresítették, és egyfajta könny? diktatúrát hoztak létre. De az ottani állapotok semmiképpen sem hasonlítanak egy modern liberális demokráciára – írja.

A kommentár szerint azonban Ausztriában sem sokkal jobb a helyzet, a két nagy párt, a szociáldemokraták (SPÖ) és az Osztrák Néppárt (ÖVP) ott is azon mesterkedik, hogy befolyása alá vonja az osztrák rádiót és televíziót. „Werner Faymann (osztrák kancellár) egészen nyilvánvalóan olyan stratégiát követ, amelynek célja a tömegmédiák közvetett és közvetlen befolyásolásával egyfajta osztrák berlusconizmus megalapozása” – állapítja meg. Eközben a nacionalista jobboldal teret nyer, és meghatározza a politikai menetrendet. A két nagy párt – különösen a bevándorlók ügyében – nemigen tesz mást, mint amit Strache (a jobboldali Osztrák Szabadságpárt elnöke) követel.

Élnek a pimasz olaszok

A kommentár szerint a jelenlegi helyzet a történészeket és politológusokat a múlt század harmincas éveinek kezdetére emlékezteti, amikor Olaszországban Mussolini, Magyarországon Horthy kormányzott, Ausztriában pedig a náci párt (NSDAP) a bécsi tartományi választásokon szenzációs eredményt ért el. Az összehasonlítás

mindamellert csak er?s megszoritásokkal állja meg a helyét: a mai jobboldal „sokkal, sokkal kevésbé hajlamos az er?szakra, mint a harmincas évekbeli el?dje”. De a f? tendencia hasonló: a demokrácia aláaknázása a demokraták gyöngesége és a választóknak a jobboldali mozgalmakhoz való mind er?sebb vonzódása miatt. A hagyományos pártok és a hagyományos demokrácia veszít befolyásából, az emberek a kemény jobboldalra bízzák a megoldást. Ez már egyszer rettenetesen rosszul végz?dött, de az régen volt – fejez?dik be a Der Standard kommentárja. (A Hírszerz? szíves és egyetért? összefoglalója.)

Itt állunk hát, egy autoriter, diktatórikus, 1933-ra emlékeztet? (felkészül: Konrád György öregasszony), a sajtószabadságot lábbal tipró, rettenetes rendszerben, együtt Ausztriával és Olaszországgal. Igaz ugyan, hogy a nevezett országokba látogató idegenek, de még a bennszülött egyedek sem veszik észre, micsoda szörnyállamban élnek, de szerencsére itt van a Der Standard meg az összes többi, hogy felhívja erre a figyelmet. Itt vannak ?k, és elmesélik nekünk, mi a jó és mi a rossz. Mi a demokratikus és mi nem az. Mi a szabadság és mi a rabság. Mi a jó és mi a rossz. Nélkülük ugyanis összekevernénk a dolgokat.

Most voltam a fiammal Velencében. És az olaszok tényleg nem látják mindezt, nem látják a hatalmas és végzetes bajokat, mármint azokat, amelyekkel a Der Standard munkatársa riogat és fenyeget. ?t nyilván megdöbbenené, hogy az olaszok fütyülnek vészjósló látomásaira, s élnek, valami egészen csodálatos, egészen leny?göz? és intenzív életet. Egyszer?en boldogabbak annál, mintsem hogy ilyen hülyeségekre gondoljanak. Arra pedig egészen egyszer?en nincsen idejük, hogy cinikusak legyenek. Mert ki a legcinikusabb? Akinek már nincs semmir?l semmi mondandója, aki kiürült lelkét és szívét összekeveri a mindenséggel, s azt hiszi, a mindenség lett üres. S ett?l a rettegést?l idéltlen vihogásba menekül, vagy nagyon ostoba elméleteket gyárt, mint a kamaszok. S mindent gy?löi, ami nem fér bele szánalmas, beteg világképébe, hiszen önmagát gy?löi. Mint a kamasz. S mert er?sebbnek látja, aki nem vihog és nem gyárt ostoba elméleteket, hát azt gy?löi legjobban. Mindent odaadna egy kis hitért a szerencsétlen, egy falat hitért, korty hitért, hitért bármiben... Mint a kamasz egy n? öleléséért... De üres szívvel és lélekkel erre éppúgy képtelen, mint a kamasz a pattanásaival és az izzadt tenyerével. Ezért aztán azt hiszi, önmagával kell betöltenie az ?rt, az ?rt, amelyet nem az ? hiánya okozott. Önmagával tölti be az ?rt... De mi ? üres szívvel és lélekkel? ? a „modern” és a „posztmodern”. ? a Der Standard. A Népszava is és Konrád György is. ? a „sajtószabadság”, a mindenható média, benne legkedvesebb kicsinyével, a Való Világgal...

Még a kereskedelmi televíziózás hajnalán történt. El?kerítettek egy kisgyereket, aki fejl?dési rendellenességgel született, és mindenét vastag, er?s sz?r borította. Az arcát is. ? volt a farkasember. Az anyja ölében ült, a mindenható kamera el?tt. És a riporternek nevezett emberállat a következ?t kérdezte akkor az anyától: „És mondja, ha el?re tudná, hogy ilyet fog szülni, megszölné?”

Elhangzott a kérdés, ott, a gyerek el?tt, és akkor lehetett tudni, hogy ezt az egészet be kell tiltani. Nem tettük. Azóta feln?tt a mi kis szörnyünk. Most Szandikát mutogatják benne a VV 4-ben, meg Leonidászt és Jerzyt. (Egy pillanatra képzeljük el belülr?l a fejét annak, aki a mi honfitársunk, és Jerzynek meg Leonidásznak nevezeteti magát...)

Feln?tt a mi kis szörnyünk, és „szabadságharcot” vív éppen. „Értelmiségünk” meg dédelgeti ?t. Közben pedig ez a mi „értelmiségünk” mélyen meg van gy?z?dve róla, hogy különb, mint a mi kis szörnyünk.

A közös sors, meg a törzsek

Az apokalipszis lovasai nyaralni vannak valahol a déltengereknél, vagy elmentek bowlingozni. Vagy blogolnak éppen. Csetelnek vagy valamelyik fórumon öklendezik ki lelkük ürességét. Mert összekapaszkodott bennünk kétféle rettenet. A vallássá emelt ateizmus felvilágosodásban gyökeredz? materializmusa és gazdaságimádata frigyre lépett a modernség cinikus, önimádó, szívtelen és lelketlen ürességével. E frigyb?l született a perverz gnóm: a mi korunk. Mert testvérpárazásokból mindig gnóm születik...

Németh László bezzeg még így fordult mihozzánk:

„(...)Csalódtunk az országban. Nem hiszük, nem hihetjük többé, hogy egy palánk a mi egységünkbe abroncsolhatná a világ minden közénk vet?dött gyülevészét. Láttuk szétfutni ezt a csürhét s láttuk, mint sodortak magukkal más országokba java magyar milliókat, s most felekezeteknek akarjuk tudni a magyarságot. Szerz?désekt?l független er?nek, melynek fiai szívében van az otthona. Bilincsek és sorompók fölötti egységre van szükségünk a bilincsek és hamis sorompók éveiben. Közösségre, amely kikacagja a testünkbe dúcolt jelz?oszlopokat. Közösségre, amely kizárja az áruulás lehetőségét. Talán támad s bár támadna még magyar nemzedék, mely megint az országba helyezi vissza hite súlypontját. A mi nemzedékünk azonban annyi gyöngének

bizonyult pánt elpattanása közben eszmélt a népek életének törvényeire, hogy el?ször ezt a legutolsó és legfontosabb pántját akarja szétpattinthatatlannak tudni. (...)

A másik hatalmas összehozó er?: a sors. Akiket a történelem egy név aklába terelt: egy nyáj az, mert az egész világ annak tekinti. A közös sors körülbelül azt jelenti, hogyha baj van Uncidán, baj van Boncidán is. S ha arany kell a királynak, zab a katonának, hasonló módszerrel préselik ki a Dunántúlt is, mint a Hargita alját. A nép is gondolkozik a közösség sorsán, s ezek a gondolatok talán epésebbek ott, ahonnét Tokaji Ferkó kuruc népe kászál el?, mint a Balaton békés halászaiban, de valami egetver? különbség aligha lehet. Még a nemesi kutyab?r sem olyan mindent elválasztó szakadék. Ugyanaz a nagyidai reményorgiákban ki-kipukkanó kilátástalanság üli meg a kisnemest, ami a parasztot, ha az egyiknek több is jutott a pukkanásból, a másiknak meg a kilátástalanságból. S folyton mennykövek el?! kapkodó ravasz fejével nem rokona-e szegény Tiborc a kétfelé udvarló erdélyi fejedelemnek is. Ha folytatni akarjuk drasztikus hasonlatunkat: a magyar sors volt az a t?z, amelyen ez a sokféle anyagú s egy lére eresztett nép összef?tt s bizony egy kicsit el is kozmásodott.

S végül itt állt s ha igaz, most is ott áll a f?v? gulyás fölött az Isten kuktája: a nemzeti kultúra is. Meg-megkavarja a nagy bográcsot, kóstol, foldozgatja az étel zamatját s hozzá-hozzáadja a maga f?szereit. Voltak itt mindig emberek, akik heroikus és egész magyarságért álló életükkel közös elemei lettek minden rájuk tekint? magyar életnek, s összefoglalói a még szíjjelszórt er?knek. A kultúra meggyorsítja az elszigetelt törzsek anyagcseréjét, tudatosítja közös sorsukat, s egy színörvénybe kavarja a lappangó, sutban álmódó színeket.

Összefoglalva: a történelem egybegörgeti a maga néphordalékát, s a sors, nyelv és m?veltség-elmállasztotta embercsoportok ásványkincseit egy valamennyiükre jellemz? talajvíz oldja magába. Ez az egy népet alkotó biológiai csoportok alól kimosott talajvíz a fajtság.”

Németh László nyelvét már nem ismerjük, nem beszéljük. Alig értjük. A nemzeti kultúra a Nemzeti Színházban ma azt jelenti, hogy Iluska kurva lett, Jancsi meg buzi. Aki pedig felháborodva ezen védeni akarja a védend?t, azt hiszi, hogy a János vitéz n?i f?h?sét Juliskának hívják.

Innen indulunk az útnak. Várjuk az új nemzedéket.

Boldog új esztend?t.

Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

